

Азъ съмъ. — Има да ви кажемъ нѣщо тайничко. — Заповѣдайте вжтрѣ.

Гырджикътъ и Мацко влѣзохъ. И Янка ги введе въ единъ ближнѣ стаи.

Щомъ сѣднѣхъ, Гырджикътъ извади единъ тежкъ платникъ, който носеше потулно исподъ горнѣтъ си дрехъ, и го сложи долу; послѣ каза:

— Господже, истина ли е че обрали на башъ ви мажтъ? — Истина. — Опропастили вы и не вы оставили ни единъ паръ, ни бодкъ? — Наистинѣ! Ный смы дошли сега да ви кажемъ че парытъ ви ся намѣрихъ.

Янка сякашъ че подскокнѣ; очитѣ ѣ ся наляхъ съсъ сълзы отъ радостъ неискazаниѣ и признателность.

— Вы сте вѣстителѣ радостни! — Молимъ ти ся да не выкашъ; за да разберешъ какъо ще ти кажемъ и като си отидемъ ный да го кажешъ ты на башъ си. — Казвайте, рече Янка, като въздържаше думытъ и израженіята които ся стремахъ да излѣзатъ изъ устата ѣ. — Вы сте имали единъ челоувѣкъ на маажтъ когото сж хванжли съвсѣмъ неправедно и го държатъ запрѣиъ, — Има; Евстатій Воитиди. — Той сжщый. — Това е неправедно и да го пустните тутакъ си. — О, Боже на правджтъ! по-выка Янка.

— Не выкайте, не бързайте, Господже. Еще не смы свършили. Но за друго щото остава ще ви прикаже това момче. — То, за какъ е работъ? рече Янка. — Ще ви поговори за нѣщо си, което азъ узнахъ отъ устата на сжщыйтъ този момкъ.

Янка поблѣднѣ, като да разумѣ за какво бѣше работата. — Е, азъ ще вы оставѣмъ (рече Гырджикътъ) та вы си ги приказвайте, но вземи по напрѣдъ този тука тежкыйтъ платникъ въ който, мыслиъ, да има толкозь злато колкото сж откраджли на башъ ти. — Оставѣте го и азъ ще го